

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Zawierciu w II – im Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący SSR Jarosław Noszczyk

Protokolant Bożena Moryń

w obecności Romana Kaweckiego Prokuratora z Prokuratury Rejonowej w Zawierciu

po rozpoznaniu w dniu: 2.07.2015r.

sprawy przeciwko

A. G. s. S. i J., ur. (...) W. C.

oskarżonemu o to , że :

w dniu 24 września 2014 roku w S. nieumyślnie naruszył przepisy ruchu drogowego w ten sposób, że jadąc ul. (...) w kierunku Z. samochodem osobowym m-ki M. o nr rej (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem m-ki T. (...) o nr rej. (...) poruszając się drogą DW (...) doprowadzając do zderzenia obu pojazdów w wyniku czego kierujący samochodem m-ki T. (...) P. Ł. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, rozchwiania zębów siekaczy górnych, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia mięszu płuca prawego, odma opłucnowa po stronie prawej, złamania VII i VIII żebra po stronie lewej oraz VII i VIII po stronie prawej, złamania łopatki lewej, złamania mostka, stłuczenia kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, stłuczenia biodra lewego które to obrażenia spowodowały rozstrój prawidłowej funkcji organizmu na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157§1kk oraz pasażer pojazdu T. (...) A. W. doznał obrażeń ciała w postaci rany twarzy, stłuczenia klatki piersiowej i płuc- w obu jamach opłucnowych płyn, złamania VII-X żebra po stronie lewej i VI i VII po stronie prawej, złamania zębów górnych III, IV i V po stronie lewej które to obrażenia spowodowały rozstrój prawidłowej funkcji organizmu na okres powyżej dni siedmiu w rozumieniu art. 157§1kk

to jest o czyn z art. 177§1kk

1. Oskarżonego A. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 177§1kk, polegającego na tym, że w dniu 24 września 2014 roku w S. nieumyślnie naruszył przepisy ruchu drogowego w ten sposób, że jadąc ul. (...) w kierunku Z. samochodem osobowym m-ki M. o nr rej (...), nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem m-ki T. (...) o nr rej. (...), poruszającemu się drogą DW (...), doprowadzając do zderzenia obu pojazdów w wyniku czego kierujący samochodem m-ki T. (...) P. Ł. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, rozchwiania zębów siekaczy górnych, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia mięszu płuca prawego, odmy opłucnowej po stronie prawej, złamania VII i VIII żebra po stronie lewej oraz VII i VIII po stronie prawej, złamania łopatki lewej, złamania mostka, stłuczenia kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, stłuczenia biodra lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji organizmu na okres powyżej siedmiu dni oraz pasażer pojazdu T. (...) A. W. doznał obrażeń ciała w postaci rany twarzy, stłuczenia klatki piersiowej i płuc, złamania VII-X żebra po stronie lewej i VI i VII po stronie prawej, złamania zębów górnych III, IV i V po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji organizmu na okres powyżej dni siedmiu i na podstawie art. 66§1kk w zw. z art.67§1kk warunkowo umarza postępowanie karne na okres 1 (jednego) roku próby,

2. na podstawie art.67§3kk w zw. z art. 72§2kk nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia części szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonych P. Ł. i A. W. kwot w wysokości po 1.000 (jeden tysiąc) złotych w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia,

3. na podstawie art.627kpk w zw. z art. 7 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. Ust. 1983 Nr 49 poz.223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 560,77 (pięćset sześćdziesiąt 77/100) złotych, w tym opłatę sądową 60 (sześćdziesiąt) złotych i wydatki 500,77 (pięćset 77/100) złotych,

4. na podstawie art.627kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. kwotę 664,20 (sześćset sześćdziesiąt cztery 20/100) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru.

II K 1265/14

UZASADNIENIE

A. G. stanął pod zarzutem popełnienia występku z art. 177§1 kk, polegającego na tym, że w dniu 24 września 2004r. w S. nieumyślnie naruszył przepisy ruchu drogowego w ten sposób, że jadąc ul. (...) w kierunku Z., samochodem osobowym m-ki M. o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem m-ki T. (...) o nr rej. (...), poruszając się drogą DW (...), doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w wyniku czego kierujący samochodem T. (...) P. Ł. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, rozchwiania zębów siekaczy górnych, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia mięszu płuca prawego, odmy opłucnowej po stronie prawej, złamania VII i VIII żebra po stronie lewej oraz VII i VIII po stronie prawej, złamania łopatki lewej, złamania mostka, stłuczenia kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, stłuczenia biodra lewego, które to obrażenia spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157§1kk oraz pasażer pojazdu T. (...) A. W. doznał obrażeń ciała w postaci rany twarzy, stłuczenia klatki piersiowej i płuc, złamania VII-X żebra po stronie lewej i VI i VII po stronie prawej, złamania zębów górnych III, IV i V po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157§1kk.

Okoliczności wypadku drogowego do którego doszło w dniu 24 września 2004r. w S. nie budzą wątpliwości, a wykonane bezpośrednio na miejscu zdarzenia czynności w postaci oględzin miejsca zdarzenia oraz oględzin pojazdów biorących w nim udział potwierdziły mechanizm jego przebiegu, który opisany został w zarzucie aktu oskarżenia. Wiarygodność zeznań przesłuchanych w sprawie świadków J. G., P. Ł. i A. W. także nie budzi wątpliwości. Są one zwięzłe, konkretne, nie zawierają wzajemnych, ani wewnętrznych sprzeczności. Istotne jest także to, że świadkowie jednoznacznie wskazali, iż czynnikiem, który w sposób istotny ograniczał w chwili zdarzenia widoczność na drodze, była mgła. Bezsporne są także okoliczności dotyczące rodzaju i charakteru obrażeń ciała, których w wyniku wypadku doznali pokrzywdzeni P. Ł. i A. W., a wydana w tym zakresie przez biegłego sądowego opinia jest rzetelna i zupełna.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego A. G. (k. 40-41) przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wyjaśnił, że drogą na której doszło do wypadku poruszał się po raz pierwszy. Z uwagi na złą widoczność spowodowaną panującą mgłą, nie zauważył, że wjechał na skrzyżowanie. Wcześniejsze oznakowanie wskazywało natomiast, że cały czas poruszał się drogą z pierwszeństwem przejazdu.

Oskarżony A. G. ma 63 lata, wykształcenie wyższe, jest żonaty, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Z zawodu jest inżynierem budowlanym, zatrudniony jest w firmie (...) w charakterze projektanta z wynagrodzeniem 4.000 zł. miesięcznie. Nie był dotychczas karany.

Zważywszy na okoliczności zdarzenia oraz charakteryzujące osobę sprawcy, Sąd Rejonowy w Zawierciu przychylił się do wniosku oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania karnego uznając, iż ten konkretny środek poddający sprawcę próbie spełni w szczególności w zakresie indywidualnym oczekiwaną funkcję wychowawczą i poprawczą. Zdaniem Sądu postawa prezentowana przez oskarżonego A. G., który nie był dotychczas w ogóle karany, jego

właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Zważyć nadto należy, że pokrzywdzeni w sprawie, oskarżyciele posiłkowi P. Ł. i A. W. nie byli stronnikami wymierzenia oskarżonemu kary przewidzianej przez ustawę w art. 177 §1 kk, co dowodzi ich osobistego stosunku do zaistniałego zdarzenia oraz jego następstw. Domagali się jedynie przynajmniej częściowego naprawienia rozmiarów doznanych szkód. W tym zakresie Sąd uznał także, że zarówno wina jak i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne. Sąd rozważał jednocześnie stanowisko prokuratora przeciwstawiającego się warunkowemu umorzeniu postępowania karnego i domagającego się wymierzenia oskarżonemu A. G. kary samoistnej grzywny. W relacji do instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego z punktu widzenia celowości, orzeczenie kary grzywny nie byłoby zdaniem Sądu bardziej adekwatne i zasadne. Jej wymierzenie nie zwiększyłoby oddziaływania na postawę sprawcy w przyszłości, nie wpłynęłoby w większym stopniu na jego stosunek do popełnionego czynu jak również nie nabrałoby szczególnego znaczenia w odbiorze społecznym.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności Sąd Rejonowy w Zawierciu na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67§1 kk umorzył warunkowo postępowanie karne przeciwko A. G. o czyn z art. 177§1 kk, na okres jednego roku. Zobowiązał ponadto oskarżonego do naprawienia części szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonych P. Ł. i A. W. kwot po 1.000 zł. w terminie trzech miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia oraz obciążył go kosztami postępowania poniesionymi w sprawie.